

men paa det Bestemteste underkjendte den, ligesom ogsaa Rigsretten gjorde det paa sin Vis. Det er ganske vist, at Monrad som frem med sit Lovforslag, efter at Rigsrettsdommen var falden i 1856, da det viste sig, at Udfaldet ikke var praktisk efter Grundloven. Lovforslaget skulde da fastslaa den Sætning, at der skulde tages Noget bort fra Rigsretten — Alle bleve nu for Resten enige om, at der skulde tages Noget bort fra Rigsretten — men Monrad vilde, at man, naar Udgifterne vare tagne af Statskassen, ikke skulde bryde sig om, hvorledes Ministeren var stillet, hvor meget der talte for Udgifternes Nødvendighed. Naar Flertallet i Folkethinget, hvor lille dette end var, og hvor enig man end kunde være om, at Udgifterne vare nødvendige, blot sagde: Nei, vi ville ikke give Pengene, saa var Sagen dermed afgjort. Det var Monrads Forslag i 1856; men Regjeringen modsatte sig det paa det Bestemteste, overbeviist om, at det vilde være nebbrydende for Regjeringens Stilling efter Grundloven, og Landstinget modsatte sig det, idet det sagde, at det vilde være en Tilintetgjørelse af Landstingets Stilling som udfyldende den halve Del af Rigsretten. Det er gaaet paa samme Maade i en nærliggende Tid med et lignende Forslag; det fik ikke en stort bedre Skæbne og kunde ingenlunde blive til Lov, men alt dette forklarer, hvorledes man den Gang kunde afgjøre Spørgsmaalet om Tilbagebetalingen af et Pengeløb. Det er jo imidlertid ikke om Sligt, vi nu tale. Det, vi nu tale om, er den store Akt, den store politiske Gjerning eller politiske Forbrydelse, som man fra een Side maatte vil falde det; men hvorledes denne, naar den skulde undersøges og have sin Dom, skulde være unddragen Rigsretten, tilstaar jeg, er for mig noget ganske Splintermyt. Naar det ærede Medlem fremdeles antydede, at der var en anden Maade, hvorpaa Folket kunde afgjøre Sagen, ligger dette ogsaa udenfor min Synskreds. Jeg veed ikke, hvortil det ærede Medlem sigtede; jeg tror ikke, at man i Grundloven kan finde nogen Bestemmelse, som giver nogen Anvisning i denne Rétning.

Formanden (Krabbe): Forhandlingerne have efterhaanden fjernet sig noget fra den foreliggende Sag, men paa Grund af det Underlag, som Forslagene have, og den Motivering, de have faaet, samt dette Things nuværende Forhold til Regjeringen, har jeg ikke villet afstyre ærede Medlemmer Leilighed til at fremsætte de Betragtninger, som de have udviklet. Jeg skal imidlertid henstille til ærede Medlemmer, om den følgende Forhandling maatte knytte sig noget nærmere til de foreliggende Forslag.

Ordføreren (Berg): Den meget ærede Udenrigsminister antog, at han ikke kunde forelægge sin skrevne Cirkulære eller Instrux for Folke-

thinget. Det er bekendt, at der i den Henseende er en ikke ringe Fornemhed hos Udenrigsministeriet overfor Rigsdagen. Man har i en lang Narvække ikke fra Udenrigsministeriet faaet nogen egentlig indgaaende Meddelelse om de udenrigske Forhold. Man har forsøgt derpaa gjennem et Udvalg, men der blev ikke Tid for Folkethinget til yderligere at begjære Gjennemførelsen af de Skridt som vare begyndte. Det turde imidlertid antages, at der her er et Punkt, hvorpaa Rigsdagen burde have en større Opmærksomhed henvendt, end Tilfældet hidtil har været. Det gaar dog neppe an at være ligegyldig ved den Maade, hvorpaa de udenrigske Anliggender varetages, og den Maade, hvorpaa Bevillinger af saa stort et Omfang bestyres, skjøndt det ganske vist er underordnet, om der bliver brugt nogle tusinde Kroner mere eller mindre. Bort Land staar i en høist uheldig Stilling med uløste Problemer af den aller alvorligste Betydning for Danmarks Eksistens, og det er under disse Forhold dog vifvof meget betænkeligt for Rigsdagen at indtage en saa tilbageruffen Stilling ligeoverfor Udenrigsministeriet. Jeg nærer nu det Haab, at den Udtalelse, vi i Aften have hørt fra den ærede Udenrigsminister, den Negtelse af nærmere at gjøre Rede for det Stridt, han har foretaget, vil føre til, at der træffes videre Foranstaltninger til at komme i nærmere Forbindelse med det ærede Udenrigsministerium. — Hvad Vædringsforslagene angaar, tør jeg antage, at der foreligger tilstrækkelig Anledning til at anfæ dem for fuldt velbegrundede, baade med Hensyn til de specielt foreliggende Spørgsmaal, som omhandles i Vædringsforslagene, og med Hensyn til deres symboliske Betydning. Jeg skal altsaa ikke udtale mig videre med Hensyn til selve Forslagene. Hvad angaar den førte Debat, imellem det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), hvem jeg er meget taknemlig for hans Bidrag til Vædringsningen af de Forhold, her ligger for, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall), skal jeg selvfølgelig ikke komme dybt ind derpaa, men enkelte Bemærkninger maa jeg dog gjøre. Den meget ærede Rigsdagsmand fra Frederiksberg (Hall) spurgte, hvad man vil sige til en Rigsrettsdom, som i et vist af ham givet Tilfælde gif Folkethingets Opfattelse imod? Jeg vil spørge, hvad det ærede Medlem og hans Venner sagde til den Rigsrettsdom, som gif hans eller i ethvert Fald hans Venners Opfattelse imod? De sagde i lang Tid derefter: Ministrene ere fritjendte, men Spøesteret er dømt, thi det var Spøesterets Medlemmerne i Rigsretten, der ved alle at stemme for, at Ministrene fritjendtes, foranledigede denne Fritjendelse. De Herrer bødede sig altsaa kun i Formen for Rigsrettens Dom; de vedbleve alligevel, efter at denne Dom var falden, at sige, at det var en uløblig Dom. Det ligger nemlig i, hvad de sagde: Ministrene ere fritjendte, men Spøesteret er dømt. Naar det ærede